

Arrest

nr. 175 996 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij huwt op 9 augustus 2012 te Meknes (Marokko) met mevr. R. S., van Belgische nationaliteit.

1.2. De verzoekende partij dient op 8 september 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.3. Op 3 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de verzoekende partij op 7 maart 2016 in kennis wordt gesteld.

De motieven van de bestreden beslissingen gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2015 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonbrieven voor de periode juni - augustus 2015 (FV Fourier L. & A. (...)) voor.

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 15.02.2016. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd betreffende haar eventuele huidige bestaansmiddelen. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst dan ook geen zicht op de precieze aard en het nettobedrag van het eventuele huidige inkomen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Eveneens wordt een manifeste beoordelingsfout aangehaald.

Het tweede middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende/recente stukken aangaande de recente inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verzoeker evenwel werd uitgenodigd ten laatste op 8 december 2015 zijn bewijsmiddelen neer te leggen (cf. bijlage 19ter dd. 8.09.2015, stuk 2).

Dat derhalve van verzoeker dan ook niet kan verwacht worden dat hij na deze datum zijn aanvraag spontaan nog actualiseerde.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verzoeker evenwel door verweerder niet werd uitgenodigd zijn aanvraag te actualiseren.

2.2

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat evenwel opnieuw nergens blijkt uit de motieven dat deze behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd en dat verweerder een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, nu de bestaansmiddelen, die zijn bijgebracht, niet voldoende zouden zijn aangetoond in toepassing van art. 40ter Vw.

Dat verzoeker erop wijst dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 5.1.2016 verweerder erop heeft gewezen dat hij heeft nagelaten een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uit te voeren.

Dat verweerder in de bestreden beslissing algemeen verwijst naar de maandelijkse vaste kosten, zoals hypotheaire lasten, variabele kosten van het dagelijkse leven,... zonder een individueel onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoeker.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder opnieuw heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er in de eerste plaats op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.4. De thans bestreden beslissing werd getroffen in antwoord op de aanvraag van verzoekende partij tot afgifte van een verblijfskaart als echtgenoot van een Belg, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...). ”

Hieruit volgt dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie gezinshereniging wordt aangevraagd, moet voldoen aan een bestaansmiddelenvereiste. De bestaansmiddelen moeten stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Voor de toereikendheid wordt een referentiebedrag gehanteerd dat neerkomt op 120% van het leefloon.

2.5. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde heeft nagelaten zich voldoende te informeren of haar te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat zij nooit werd uitgenodigd om bijkomende/recente stukken aangaande haar recente inkomsten neer te leggen en aldus haar aanvraag te actualiseren.

Verzoekende partij diende op 8 september 2015 een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan in en werd door middel van een bijlage 19ter van 8 september

2015 uitgenodigd om met name de bewijsstukken inzake de bestaansmiddelenvereiste voor te leggen en dit tegen ten laatste 8 december 2015.

In casu werd verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de kans geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon haar hoorrecht nuttig uitoefenen en alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Het gegeven dat de elementen die verzoekende partij heeft voorgelegd niet afdoende zijn om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, impliceert niet dat de verwerende partij haar de mogelijkheid heeft ontnomen om haar standpunt op nuttige en daadwerkelijke wijze kenbaar te maken.

De verzoekende partij stelt dienaangaande dat zij inderdaad werd uitgenodigd om ten laatste op 8 december 2015 de gevraagde bewijsmiddelen voor te leggen, zodat van haar niet kon worden verwacht dat zij na deze datum haar aanvraag nog spontaan actualiseerde.

De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat in casu de bewijslast bij verzoekende partij ligt. In het kader van een wederkerig bestuursrecht is de verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, aldus evenzeer gehouden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Zoals gesteld, werd de verzoekende partij bij haar aanvraag voor een verblijfskaart gevraagd om, ten laatste op 8 december 2015, onder meer een *“bewijs voldoende bestaansmiddelen ectgenote”* voor te leggen. Vervolgens heeft verzoekende partij loonbrieven voorgelegd op naam van haar echtgenote voor de periode juni-augustus 2015. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer is tewerkgesteld bij de huidige werkgever sinds 15 februari 2016, hetgeen niet wordt betwist. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd betreffende haar eventuele huidige bestaansmiddelen, waardoor de gemachtigde dan ook geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het eventuele huidige inkomen van de referentiepersoon.

Daargelaten de vraag of de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in casu van toepassing is, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aldus duidelijk de mogelijkheid had om gehoord te worden en het kwam haar dan ook toe om alle nuttige inlichtingen over te maken in het kader van haar verblijfsaanvraag en haar standpunt dienaangaande op daadwerkelijke wijze kenbaar te maken.

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om – indien er tijdens de behandeling van haar aanvraag een wijziging optreedt in de positie van de Belgische referentiepersoon op de arbeidsmarkt, in casu een beëindiging van een tewerkstelling – hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten uit een eventuele nieuwe tewerkstelling. Zij heeft echter nagelaten om hieromtrent informatie over bij te brengen, waarbij dient te worden benadrukt dat de referentiepersoon sinds 15 februari 2016 niet meer is tewerkgesteld bij de aangegeven werkgever en dat de bestreden beslissing dateert van 3 maart 2016, zodat de verzoekende partij wel degelijk de kans had om hieromtrent nog informatie bij te brengen. Minstens toont zij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om hiertoe bewijsstukken over bij te brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij insinueert, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken niet meer actueel zijn, in casu omdat zij geen zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden is voldaan. Verzoekende partij wordt immers geacht te weten dat de ingediende stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op haar eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809), met name het gegeven dat haar Belgische echtgenote niet langer is tewerkgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij bijkomende stukken aangaande recente inkomsten van de referentiepersoon heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt, zoals gesteld, ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om een actualisatie m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen. Bovendien toont verzoekende partij geenszins in concreto aan dat er zulke stukken bestaan aangaande de recente inkomsten van de referentiepersoon, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat indien zij was gehoord in het kader van een vraag tot actualisatie, zij elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Het betoog is dan ook volstrekt theoretisch zodat een schending van de hoorplicht niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op een onzorgvuldige, onjuiste of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door geen aanvullende bewijsstukken bij haar op te vragen aangaande de (actuele) bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het evenredigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet.

2.6. Verzoekende partij hekelt het gegeven dat de gemachtigde in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse, conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de motieven blijkt dat de gemachtigde een dergelijk individueel onderzoek heeft verricht naar de eigen en specifieke behoeften van de referentiepersoon en haar gezinsleden. De gemachtigde diende de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon te horen, minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Vooreerst dient te worden onderstreept dat, waar verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 5 januari 2016, deze arresten geen precedentswaarde hebben en dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. De Raad dient dan ook in geen geval in te gaan op de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

De Raad verwijst naar het arrest nr. 233.022 van 25 november 2015 van de Raad van State. De Raad van State stelt in dit arrest:

“Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat een Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van die wet bedoeld familielid, waaronder zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, moet aantonen dat hij over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt, waarbij “de werkloosheidsuitkering [...] enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”. Aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, *“door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen.”* Het Hof overweegt *“dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag”* en vervolgens dat *“indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van*

zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan.

Zoals reeds werd aangehaald, werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer is tewerkgesteld bij de aangegeven werkgever sedert 15 februari 2016 en dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd betreffende de eventuele huidige bestaansmiddelen, waardoor de gemachtigde dan ook geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het eventuele huidige inkomen van de referentiepersoon. Er kan, zo besluit de gemachtigde, dan ook niet afdoende worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij aanhaalt in het verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing derhalve geenszins vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn. De gemachtigde stelt enkel vast dat er op basis van de voorgelegde documenten gewoonweg niet kan worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon heden over (stabiele, regelmatige en) toereikende bestaansmiddelen beschikt. Hij baseert zich daarvoor op de vaststelling dat uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier – hierin bevindt zich een uittreksel van de Dolsis-databank – blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet langer is tewerkgesteld bij de werkgever die wordt vermeld in de voorgelegde loonfiches, en dat de verzoekende partij haar aanvraag hieromtrent niet heeft geactualiseerd.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde enkel is gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Door het gebrek aan bijkomende, recente documenten was er in casu te weinig informatie voorhanden om afdoende te beoordelen of de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan duidelijkheid over het eventuele huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon, kan ook niet worden vastgesteld of de huidige bestaansmiddelen lager zijn dan het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangehaalde referentiebedrag. Het komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of (manifest) onjuist voor dat de gemachtigde in casu niet is overgegaan tot een behoefteanalyse zoals bepaald in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat niet afdoende kon worden beoordeeld of is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde bestaansmiddelenvereiste. In bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gesteld dat een behoefteanalyse in casu overbodig is. De gemachtigde benadrukt daarbij dat niet wordt vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden van artikel 40ter voldoet (stabiliteit, regelmatigheid, toereikendheid) maar dat gewoonweg niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarden is voldaan nu er geen zicht is op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt dan ook niet aangetoond.

2.7. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op een onzorgvuldige, onjuiste of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met miskennis van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

Ook voert verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan. Verzoekende partij licht toe dat zij diende te worden uitgenodigd om *"bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden"* voor te leggen teneinde een behoefteanalyse te kunnen uitvoeren conform artikel 42, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en dat verwerende partij de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De Raad benadrukt dat de hoorplicht ook vervat zit in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het volstaat evenwel om in casu te verwijzen naar het

bovenstaande, waaruit blijkt dat de gemachtigde op goede gronden kon oordelen dat een behoefteanalyse in dit geval overbodig is nu er geen zicht is op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon en dus niet kan worden beoordeeld of is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste. Een behoefteanalyse is immers enkel aan de orde wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

2.8. In een eerste middel, dat zowel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. In een derde middel, dat eveneens is gericht tegen beide beslissingen, wordt de schending aangevoerd van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Omwille van hun onderlinge samenhang, worden beide middelen door de Raad gezamenlijk onderzocht.

De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt

van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

(...)”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt

op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 3 maart 2016, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

(...)

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.9. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

“Hij betoogt als gevolg van de voorliggende beslissing van zijn echtgenote gescheiden te worden wat een verregaande ingreep is en een schending van zijn privé- en gezinsleven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM en het bestaan van een gezinsleven, een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat gehuwd is met een Belgische.

De artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05

Verzoeker die in Marokko met zijn echtgenote in het huwelijk getreden is toont niet aan in zijn land van herkomst een gezinsleven te kunnen leiden.

Hij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

(...)

Hij verwijt verwerende partij dat hij had moeten worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet kan voorhouden als zou het hoorrecht geschonden zijn.

In het kader van zijn verblijfsaanvraag stond het hem vrij om aan verwerende partij alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Hij werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87) In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). RvV 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verzoeker maakt overigens niet duidelijk wat hij graag had willen kenbaar maken aan verwerende partij, waarvan verwerende partij niet op de hoogte zou zijn geweest en dat van invloed zou zijn op de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog als zou zijn hoorrecht geschonden zijn omdat hij "diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie in België."

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker die een algemeen en vaag betoog voert omtrent miskenning van zijn hoorrecht, slaagt er niet in aan te tonen dat dit recht zou zijn geschonden.

Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel geenszins een motiveringsplicht inhoudt.

Verzoeker kan derhalve niet voorhouden als zou dit artikel geschonden zijn, nu geenszins wordt gemotiveerd waarom er geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en familielevens en zijn economische situatie in België.

Verwerende partij betwist het gezins- en familielevens niet doch stelt dat de Belgische referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat hij de door verzoeker voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt. Het derde middel is ongegrond."

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.10. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens aanvoert tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, merkt de Raad op dat voormeld artikel zich enkel richt op beslissingen tot verwijdering, zodat de verzoekende partij zich ten aanzien van de voormelde beslissing niet dienstig op voornoemd artikel kan beroepen.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Wat betreft de aangevoerde schending van deze bepaling, en het verwijt aan het adres van de gemachtigde dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.7-B.64.8 en B.52)

Gelet op het voorgaande, en aangezien uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet kan worden nagegaan of in casu voldaan is aan de bestaansmiddelen-

voorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu de verzoekende partij heeft nagelaten bijkomende documenten voor te leggen met betrekking tot de actuele tewerkstellingssituatie van de Belgische referentiepersoon, moest de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.12. Verzoekende partij verwijst in het derde middel naar artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de gemachtigde bij de afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging alsnog rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoekende partij betoogt dat zij, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, diende te worden gehoord omtrent haar *“gezins- en economische situatie”*.

De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 17 ervan. Immers valt de verzoekende partij, die zich in het kader van de bestreden weigeringsbeslissing beroept op een recht op gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de *“motiveringsplicht”*, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de verzoekende partij te horen over haar gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door de Gezinsherenigingsrichtlijn en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

Het eerste en het derde middel zijn, voor zover gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ongegrond.

Wat betreft de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten

2.13. De Raad wijst erop dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsebepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, ‘bijlage 20’, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

Bijgevolg dienen de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals toegelicht in het (eerste middel en het) derde middel, (eveneens) te worden getoetst aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is enkel van toepassing bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Deze bepaling is erop gericht is te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt

met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een afweging maakt.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' valt, waarbij een huwelijksrelatie een samenwoning veronderstelt of minstens de intentie om samen te wonen. (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62-63).

Verzoekende partij en haar echtgenote zijn wettelijk gehuwd sinds 9 augustus 2012, zodat het gezinsleven minstens vanaf dat moment bestond. In haar nota met opmerkingen brengt de verwerende partij geen concrete aanwijzingen naar voren die de oprechtheid van het huwelijk in twijfel trekken. Het bestaan van een gezinsleven in België, inclusief op het moment van het bestreden bevel, wordt derhalve aangenomen. De verwerende partij betwist evenmin dat het gezinsleven van verzoekende partij met haar echtgenote, op het ogenblik dat zij overging tot de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, haar gekend was.

De Raad dient vast te stellen dat noch uit het neergelegde administratief dossier, noch uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleid dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de verblijfsweigering wordt enkel gemotiveerd dat bij gebrek aan zicht op het eventuele huidige inkomen van de Belgische referentiepersoon, niet afdoende kan worden beoordeeld of deze persoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit de verblijfsweigering niet dat voor wat de verwijderingsbeslissing betreft een afweging werd gemaakt aangaande de omstandigheden van verzoekende partij, in casu haar gezinsleven.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het loutere feit dat werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij voldeed aan de voorwaarden om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in casu niet toelaat om te concluderen dat verzoekster geen gezin zou vormen met haar Belgische partner. Het gegeven dat verzoekster geen recht op verblijf zou kunnen laten gelden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voorts niet tot gevolg dat de gemachtigde niet langer zou dienen te voldoen aan de verplichting die in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is opgenomen. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er onder meer op is gericht om verweerder ertoe te verplichten na te gaan of een bestaand gezinsleven op zich geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel en dit gelet op de hogere rechtsnormen – zoals artikel 8 van het EVRM – die dienen te worden gerespecteerd. Ook artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat in voorliggende zaak werd toegepast, voorziet trouwens dat de gemachtigde slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan een vreemdeling indien *“meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag”* hiertoe geen hinderpaal vormen. De gemachtigde diende in voorliggende zaak, alvorens over te gaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te voldoen aan de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het is niet betwist dat hij dit niet heeft gedaan.

In zoverre de verwerende partij in haar nota overgaat tot zulke toetsing, maakt dit een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in het bestreden bevel noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een onderzoek te voeren naar het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Voor wat betreft de stelling in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet in concreto aannemelijk maakt dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen, verwijst de Raad naar wat reeds is uiteengezet. Met dit betoog stelt de verwerende partij in wezen dat de vreemdeling aan de hand van concrete gegevens moet aantonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde omstandigheden, wanneer hij zich wil beroepen op de bescherming van dit artikel. Met zulk betoog legt de verwerende partij een verplichting bij de vreemdeling die evenwel op

haarzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het komt immers toe aan het bestuur om deze beoordeling en afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te maken.

2.17. Verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er bij het afleveren van het bevel geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven zodat artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Het eerste en het derde middel zijn, in de besproken mate en voor zover gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich derhalve niet op.

De Raad beklemtoint dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat de bestreden 'bijlage 20' in zijn geheel dient te worden vernietigd (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen, zoals reeds gesteld, twee afzonderlijke beslissingen.

3. Kosten

Gelet op de vaststelling dat een van beide bestreden beslissingen dient te worden vernietigd past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES